

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci navrhovatelů: a) A. K., b) MUDr. P. K., c) MUDr. J. V., d) P. P., e) Ing. P. J. a f) Ing. R. V., všichni zast. Mgr. Pavlem Fryntou, advokátem se sídlem Břevnovská 433/12, Praha 6, proti odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, zast. Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 24, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 23/2012 – celoměstsky významné změny I+II Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schválené usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy č. 16/4, v části obsahující změnu Z 2440/00, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2015, čj. 3 A 48/2015-92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Odpůrce **je p o v i n e n** zaplatit navrhovatelům a) až f) náhradu nákladů řízení v celkové výši 27 733 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejich zástupce Mgr. Pavla Frynty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé se návrhem doručeným městskému soudu 23. 4. 2015 domáhali zrušení opatření obecné povahy č. 23/2012 – Celoměstsky významné změny I+II Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 16/4 ze dne 26. 4. 2012, v části obsahující změnu Z 2440/00.

[2] Městský soud výrokem I. v záhlaví označeného rozsudku napadenou část uvedené změny územního plánu zrušil. Ze čtyř uplatněných návrhových bodů shledal důvodným jediný. Přisvědčil totiž argumentaci navrhovatelů, dle níž nezákonnost napadeného opatření obecné povahy způsobují chybějící důvody stanoviska dotčeného orgánu státní správy upouštějícího od SEA, tedy rozpor s kogentním ustanovením § 10d odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Městský soud v této souvislosti mimo jiné uvedl, že *„[z]měna územního plánu hl. m. Prahy je koncepcí ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a podléhá povinnosti posouzení dle tohoto zákona, tj. provedení zjišťovacího řízení. Stanovisko k zadání musí obsahovat jasný závěr buď o nutnosti komplexního posouzení vlivů řešení předložené dokumentace na životní prostředí, nebo o jeho ukončení závěrem zjišťovacího řízení. Pokud posouzení vlivů na životní prostředí není požadováno, musí závěr zjišťovacího řízení obsahovat odůvodnění. Tato povinnost vyplývá zřetelně z § 10d odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (zákon č. 100/2001 Sb.), podle kterého je příslušný úřad povinen uvést v závěru zjišťovacího řízení důvody, pro které není posuzování podle tohoto zákona požadováno. Vydané stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 5. 2009, sp. zn. S-MHMP-388985/2009/1/OOP/VI, těmto požadavkům nevyhovuje. V bodu III. tohoto stanoviska je pouze uvedeno, že změny č. Z 939/00, Z 1175/00, Z 2143/00, Z 2156/00, Z 2215/00 a Z 2743/00 je nutno posoudit z hlediska vlivů na životní prostředí. K napadené změně Z 2440/00 se stanovisko vůbec nevyjadřuje, natož aby výsledek zjišťovacího řízení jakkoliv odůvodňovalo. Bez odůvodnění tohoto stanoviska není zřejmé, zda vůbec byla napadená změna územního plánu hodnocena. Absence odůvodnění, které je vyžadováno přímo zákonem, pak nemůže být překlenuta ani žádnými jinými dokumenty, které zamýšlenou změnu z různých hledisek hodnotí ani vyjádřeními odpůrce při jednání u soudu.“*

II.

Obsah kasační stížnosti

[3] Odpůrce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, resp. jejím doplnění, uvedl, že se městský soud přes výslovnou námitku nezabýval jeho právem na samosprávu ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, č. 69/2013 Sb. ÚS. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[4] Městský soud neoprávněně zasáhl do stěžovatelova práva na samosprávu, neboť se v projednávané věci dostal do „do extrémního rozporu s principy spravedlnosti.“

[5] Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, čj. 2 AOs 1/2013-138, označil stěžovatel za nepřiléhavý, neboť Nejvyšší správní soud v něm ve vztahu k nutnosti odůvodnění neposuzování vlivů na životní prostředí konstatoval, že tento závěr *„platí obzvláště tehdy, argumentují-li [...] osoby uplatňující námitky výrazným zhoršením životního prostředí v okolí jejich nemovitostí vlivem provedených změn.“* Navrhovatelé však v nyní posuzované věci žádný zásah do životního prostřední netvrdili, a to ani v průběhu přijímání změny Z 2440/00, přestože námitky z jiných důvodů podali. Tvrzené procesní pochybení tak nemohlo zasáhnout do právní sféry navrhovatelů a nezpůsobilo nezákonnost napadené změny územního plánu. Na tuto skutečnost stěžovatel městský soud výslovně upozornil, přičemž jeho argumentace v této souvislosti směřovala k posouzení aktivní věcné legitimace (úspěšnosti návrhu) a nikoli

pokračování

k posouzení aktivní legitimace procesní, kterou se v odůvodnění svého rozsudku městský soud zabýval. Jeho postup stěžovatel označil za formalistický.

[6] Stanovisko odboru životního prostředí ze dne 29. 5. 2009 se dle stěžovatele posouzením změny Z 2440/00 zabývalo; na toto stanovisko, které se skládá ze tří částí, je totiž nutno nahlížet komplexně. Stěžovatel se navíc nad rámec svých povinností obrátil na příslušný odbor životního prostředí s žádostí o potvrzení, že v případě změn, u nichž nebyla vyhotovena SEA, nenastaly skutečnosti, „*které by dotčený orgán vedly k dodatečnému uplatnění stanoviska SEA*“.

[7] Městský soud též nepřihlédl k tomu, že koridor veřejně prospěšné stavby (trasa metra D) a s ní související plochy byly v územním plánu ještě před přijetím změny Z 2440/00; tato změna dosavadní územní plán pouze zpřesňuje. Trasa metra D přitom byla z hlediska vlivů na životní prostředí prověřena již při přijímání příslušných zásad územního rozvoje.

[8] Městský soud měl vzít v potaz také skutečnost, že změna územního plánu byla účinná více než tři rok a návrh na její zrušení byl podán necelý měsíc před uplynutím tříleté lhůty dle § 101b odst. 1 s. ř. s. Zájmu na stabilitě územního plánu a právní jistotě dotčených osob, jakož i strategickému významu stavby metra trasy D (představující mimo jiné předpoklad pro zlepšení životního prostředí v Praze) se však při svém rozhodování městský soud nevěnoval. Stěžovatel dále zdůraznil, že cílem přijaté změny Z 2440/00 je naplnění veřejného zájmu a nikoli zájmu soukromého, jak tomu bylo ve věci řešené Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku č. 2 AOs 1/2013-138.

[9] Na základě uvedeného stěžovatel dovodil, že dotčený orgán správně nepožadoval posouzení změny Z 2440/00 z hlediska vlivů na životní prostředí. V závěrečném shrnutí stěžovatel uvedl, že městský soud zasáhl též do hospodárnosti procesu pořizování územně plánovací dokumentace, neboť shodná změna musí z formálních důvodů znovu projít schvalovacím procesem, ačkoli výsledek bude shodný.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření navrhovatelů

[11] Navrhovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že stěžovatel městskému soudu vytýká prakticky pouze přepjatý formalismus, který dovozuje z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11. Uvedený nález však na věc nedopadá, neboť v něm bylo řešeno nedostatečně rozvedené vypořádání námitek dotčených osob, zatímco v nyní posuzované věci neexistovalo žádné odůvodnění závěru zjišťovacího řízení, a to v rozporu s § 10d odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z toho důvodu je naopak zcela přiléhavý závěr obsažený v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 2 AOs 1/2013-138, dle něhož absence takového odůvodnění není pouhým formálním nedostatkem.

[12] Argumentaci, podle které nedošlo k zasažení jejich hmotných práv, označili navrhovatelé za účelovou, neboť v úvodu návrhu na zrušení napadené změny územního plánu uvedli rozsáhlý seznam pozemků v jejich vlastnictví, které mají být touto změnou přímo dotčeny (vlastní dokonce další, taktéž potenciálně dotčené pozemky, které v návrhu nezmínili), jímž dokládali, že jejich zájmy v daném území jsou zásadní. Je pro ně proto podstatný i celkový stav životního prostředí na těchto pozemcích.

[13] K dalším námitkám stěžovatele navrhovatelé uvedli, že koridor veřejně prospěšné stavby byl v územním plánu původně zakreslen na jiném místě a byl menšího rozsahu. Stěžovatelem zmiňované zásady územního rozvoje nebyly předmětem tohoto řízení; jde o dokument zpracováváný v mnohem větším měřítku než územní plán a z pohledu vlivů na životní prostředí je hodnocena pouhá koncepce. Stavba metra včetně záchytných parkovišť dle stěžovatelů jednoznačně bude mít na životní prostředí vliv. Je přitom lhostejno, že návrh na zrušení změny územního plánu podali až těsně před koncem tříleté lhůty stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Irelevantní je též rozlišování veřejného a soukromého zájmu, neboť to samo nemůže ospravedlnit porušování principu zákonnosti. Navrhovatelé se neztotožnili s tvrzením stěžovatele, dle něhož by zrušená změna musela znovu procházet procesem schvalování, neboť trasa metra D je stále zakreslena v územním plánu, v němž došlo v důsledku zrušení změny k navrácení původního stavu. Do extrémního rozporu s principy spravedlnosti se naopak dostala napadená změna územního plánu; ačkoli zábor ploch pro veřejně prospěšnou stavbu byl v desetinásobcích oproti původnímu rozsahu a tímto opatřením obecné povahy bylo přijato 23 změn územního plánu, stěžovatel se spokojil se závěrem zjišťovacího řízení v rozsahu jedné strany při současném nerespektování kogentní normy obsažené v § 10d odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[14] Navrhovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

IV.A K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Ve své ustálené judikatuře Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav

pokračování

vzal správní soud za rozhodný, jakým způsobem posoudil rozhodné skutečnosti (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí městského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Městský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[18] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud údajně přes výslovnou stěžovatelovu námitku nezabýval zásahem do stěžovatelova práva na samosprávu ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že městský soud se v odůvodnění svého rozsudku výslovně k právu stěžovatele na samosprávu nevyjádřil. Tato skutečnost však sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí nezakládá.

[19] Správní soud je při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Jeho primární povinností je tedy přezkoumatelným způsobem vypořádat žalobní body a nikoli nezbytně veškeré námitky obsažené ve vyjádření k němu. Městský soud se fakticky problematikou zásahu do práva na samosprávu, jež je podstatou stěžovatelem citovaného nálezu, zabýval; neboť hodnotil, zda chybějící odůvodnění nepotřebnosti provedení SEA představuje pouhý formální požadavek či nikoli. Námitky napadající nepřezkoumatelnost rozhodnutí jsou proto nedůvodné.

IV.B K námitkám týkajícím se porušení práva na samosprávu stěžovatele

[20] Nedůvodná je též námitka, dle níž městský soud nepřipustným způsobem zasáhl do stěžovatelova práva na samosprávu.

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, dle kterého se stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 29. 5. 2009, sp. zn. S-MHMP-388985/2009/1/OOP/VI, fakticky posouzením změny Z 2440/00 z hlediska vlivů na životní prostředí zabývalo. Dotčený orgán totiž v souvislosti se změnou Z 2440/00 pouze konstatoval, že „*návrh zadání změny je z hlediska námi chráněných zájmů přípustný*.“ Žádné další odůvodnění ve vztahu k uvedené změně toto stanovisko neobsahuje a ani další obsah tohoto stanoviska „faktickému“ posouzení dané otázky nenaspovídá. Ostatně ani sám stěžovatel neuvádí, z čeho konkrétně vyplývá, že se dotčený orgán otázkou vlivů změny Z 2440/00 na životní prostředí skutečně zabýval. Na uvedeném nic nemění ani to, že se stěžovatel následně na dotčený orgán obrátil s dotazem, zda nově nenastaly skutečnosti odůvodňující provedení SEA.

[22] Naproti tomu Nejvyšší správní soud v této souvislosti nesdílí názor navrhovatelů, dle něhož závěry obsažené ve shora citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 nejsou v nyní posuzované věci relevantní, neboť v tehdy projednávané věci bylo opatření obecné povahy zrušeno pouze pro nedostatečně rozvedené vypořádání námitek dotčených osob. Stále totiž platí, jak v obecné rovině Ústavní soud v citovaném nálezu konstatoval, že „*při rozhodování o zásahu do samosprávy musí soud náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam*

důvodů svědčících pro takový zásah na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit.“ I v nyní posuzované věci pak lze přiměřeně aplikovat i závěr Ústavního soudu, dle něhož „[p]ožadavky vznášené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné“, jelikož „[t]akové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který obrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřijatelný zásah do práva na samosprávu.“

[23] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že městský soud uvedeným požadavkům vyhověl. Citovaný náleze Ústavního soudu sice ukládá správním soudům zachovávat větší shovívavost, pokud jde o formální nedostatky územního plánu, resp. řízení jeho přijetí předcházejícímu, avšak nelze jej vykládat tak, že by pořizovatel územního plánu mohl na jeho odůvodnění, resp. odůvodnění podkladových stanovisek dotčených orgánů, zcela rezignovat. Jak přitom Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 7. 1. 2010, č. j. 9 Ao 4/2009-111, „[z]ávěr zjišťovacího řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, že změnu územního plánu není nutno posuzovat z hlediska vlivů na životní prostředí, musí být náležitě odůvodněn.“ Ustanovení § 10d odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí totiž výslovně stanoví, že nejedná-li se o koncepci podléhající posuzování podle tohoto zákona, je příslušný úřad povinen uvést v závěru zjišťovacího řízení důvody, pro které není posuzování podle tohoto zákona požadováno.

[24] Totožný právní názor zaujal Nejvyšší správní soud v (též městským soudem citovaném) rozsudku č. j. 2 Aos 1/2013-138, v němž uvedl, že „[t]aké k tomu, že závěr zjišťovacího řízení musí být odůvodněn, existuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 7. 1. 2010, č. j. 9 Ao 4/2009 - 111, plyne, že § 10d odst. 5 zákona o EIA představuje transpozici čl. 3 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 21. 6. 2001, který tuto povinnost shodně stanoví. Absence odůvodnění neposuzování vlivů na životní prostředí není pouhým formálním nedostatkem, který by byl bez vlivu na zákonnost postupu při pořizování a schválení změny územního plánu; to platí obzvláště tehdy, argumentují-li (stejně jako v nyní posuzované věci) osoby uplatňující námitky výrazným zhoršením životního prostředí v okolí jejich nemovitostí vlivem provedených změn. Je sice pravdou, že výsledkem zjišťovacího řízení je odpůrce vázán, avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě zhojit nepřezkoumatelnost vydaného stanoviska, jakož i absenci jeho zákonných náležitostí. Bez odůvodnění tohoto stanoviska totiž není zřejmé, zda vůbec byla změna územního plánu hodnocena. Absence odůvodnění, které je vyžadováno přímo zákonem, pak nemůže být překlenuta ani žádnými jinými dokumenty, které zamýšlenou změnu z různých hledisek hodnotí.“

[25] Nedůvodná je též stěžovatelova námitka, dle které uvedený závěr nelze v nyní posuzované věci aplikovat, neboť navrhovatelé od počátku nenamítali zhoršení životního prostředí. Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře vyslovil, že na odůvodnění neposuzování vlivů na životní prostředí je nutno trvat vždy. Pokud dotčené osoby uplatňují námitku zhoršení životního prostředí, je potřeba odůvodnění opodstatněná tím spíše (proto Nejvyšším správním soudem zvolená formulace „obzvláště tehdy“). Jedná se o

pokračování

typický argument a fortiori, dle něhož základní pravidlo (zde nutnost odůvodnění neposuzování vlivů na životní prostředí) platí o to více, přistoupí-li k němu některá jiná okolnost (případná výslovná námitka navrhovatelů). Nelze z něj však dovodit, že pokud taková dodatečná okolnost nenastane, stává se základní pravidlo obsoletním či neaplikovatelným, jak sugeruje stěžovatel. Závěr o nutnosti odůvodnit neposuzování vlivů na životní prostředí při změně územního plánu je proto použitelný i v nyní projednávané věci.

[26] Nelze přehlédnout, že požadavek odůvodnění výsledku zjišťovacího řízení ve smyslu § 10d odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je ochrana životního prostředí coby ústavně zakotvené hodnoty (čl. 7 Ústavy). Zrušení změny územního plánu pro absenci (tedy nikoli pouze pro dílčí či marginální nedostatky) takového odůvodnění proto nejenže nepředstavuje přepjatý formalismus, ale neobstojí ani stěžovatelova námitka, dle které měl v nyní projednávané věci převážít zájem na stabilitě územního plánu a právní jistotě dotčených osob, jakož i strategický význam stavby metra trasy D či zájem na hospodárnosti řízení. Pokud totiž ze závazného stanoviska dotčeného orgánu není vůbec zřejmé, proč ve vztahu ke změně územního plánu Z 2440/00 není zapotřebí vliv na životní prostředí posoudit, nelze proti sobě stojící zájem na ochraně životního prostředí a zájmy uvedené stěžovatelem v kasační stížnosti fakticky (vůbec) poměřovat. Takové poměřování by se pak totiž mohlo odehrávat pouze ve zcela abstraktní rovině a bez jakéhokoli praktického významu. Městský soud proto nepochybil ani tím, že se této otázce v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně nevěnoval, neboť bez odůvodnění závěrů zjišťovacího řízení neměl v posuzované věci co poměřovat.

[27] Ze stejných důvodů nelze přisvědčit ani námitce, dle níž změna územního plánu koridor veřejně prospěšné stavby (trasa metra D) a s ní související plochy byly v územním plánu ještě před přijetím změny Z 2440/00, tato změna dosavadní územní plán pouze zpřesňuje. Chybělo-li v rozporu s § 10d odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí odůvodnění, proč není požadováno posouzení vlivů změny Z 2440/00 na životní prostředí, nebylo možno posoudit, zda charakter či rozsah uvedené změny mohl mít na případné posouzení vlivů této změny na životní prostředí vliv. Samotné (a navrhovateli navíc zpochybněné) tvrzení stěžovatele, dle něhož změna Z 2440/00 představuje pouhou konkretizaci dříve vytýčeného koridoru, v této souvislosti nepostačuje. Z týchž důvodů je irelevantní skutečnost, že trasa metra D byla z hlediska vlivů na životní prostředí prověřena již při přijímání příslušných zásad územního rozvoje. Je nutno přisvědčit navrhovatelům, že toto posouzení má z povahy věci obecnější charakter.

[28] Je nerozhodné, zda se změna územního plánu týká naplnění veřejného či soukromého zájmu, neboť taková změna se může dostat do rozporu se zájmem na ochraně životního prostředí v obou případech; na aplikovatelnost závěrů obsažených ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 AOs 1/2013-138 (resp. též rozsudku čj. 9 Ao 4/2009-111) proto povaha zájmů upravených změnou územního plánu nemůže mít vliv.

[29] Pro nyní posuzovanou věc je irelevantní i stěžovatelova námitka, dle které navrhovatelé podali návrh na zrušení změny územního plánu Z 2440/00 až těsně před uplynutím tříleté lhůty pro jeho podání. Navrhovatelům totiž nelze bez dalšího klást k tíži, že využili možnost podání předmětného návrhu v rámci lhůty poskytnuté zákonem.

[30] Rozsudek městského soudu vytykající stěžovateli chybějící odůvodnění neposuzování vlivu změny Z 2440/00 na životní prostředí proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za „extrémně rozporný s principy spravedlnosti“ pro přejatý formalismus ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11. O formalistickém přístupu k této otázce, jakož i o tom, jakou váhu posuzování vlivů na životní prostředí přikládá, naopak svědčí postoj stěžovatele vyjádřený v kasační stížnosti, dle něhož zrušená změna musí znovu projít schvalovacím procesem „z důvodů čistě formálních (doplnění odůvodnění závěru zjišťovacího řízení, které jinak bude mít shodný výsledek).“

[31] Přestože má stěžovateli vytýkané pochybení „pouze“ procesní charakter, jeho možné hmotněprávní dopady nelze vyloučit, a to právě proto, že dané závazné stanovisko v této souvislosti postrádá odůvodnění. Je přitom zřejmé, že případné negativní ovlivnění životního prostředí na dotčených pozemcích by představovalo zásah do práv jejich vlastníků, mezi něž patří i navrhovatelé. Námitka stěžovatele, dle které navrhovatelé postrádají aktivní věcnou legitimaci (jejich procesní legitimaci dle svých slov nezpochybňoval), neboť vytýkaným pochybením nedošlo k zásahu do jejich práv, je proto zcela mimoběžná a nepodložená, neboť absence odůvodnění neposuzování vlivů změny Z 2440/00 na životní prostředí vylučuje možnost zásah do jejich hmotných práv v této souvislosti posoudit.

V.

Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Stěžovatel podáním ze dne 9. 11. 2016 požadoval nařízení jednání ve věci, Nejvyšší správní soud takový postup nepovažoval za nutný, neboť neprováděl žádné dokazování. O věci proto rozhodl bez jednání dle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[33] Akcesorickým návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť zamítnutím kasační stížnosti stal se tento návrh bezpředmětným.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, mají navrhovatelé a) až f) právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta za společný úkon právní služby při zastupování šesti navrhovatelů ve výši 6krát 2 480 Kč (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) a společný úkon právní služby ve výši poloviční odměny (sepis vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) při zastupování šesti navrhovatelů ve výši 6krát 1240 Kč [§ 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a), § 11 odst. 3, § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], a paušální náhradě hotových výdajů 2krát 300 Kč.

pokračování

Jelikož zástupce navrhovatelů a) až f) doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud odměnu a paušální náhradu nákladů navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 27 733 Kč splatnou k rukám zástupce navrhovatelů a) až f) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu